

ΕΤΟΣ Β'.
ΑΡΙΘ. 14.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1869,

Τιμὴ ἑτησία, λ. 50
» ἑκαστ. φύλ. » 5

Η ΚΑΛΙΣΤΗ ΑΠΟΚΡΙΣΙΣ.

«Πρώτηρά ποτε.—εἶπε κύριός τις.—ἓνα μαθητὴν ποῖα ἦσαν τὰ τρία ἐκείνα πράγματα, τὰ ὅποια ἐπαυῦμαι νὰ εἶχε περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο, αὐτὸς δὲ μοι ἀπεκρίθη· «Δός μοι βίβλια, ὕγεια ν καὶ ἡ συχία ν καὶ δὲν μοι μέλει δι' ἄλλο τι.»

Ἡρώτησα κατόπιν ἓνα φιλάργυρον καὶ αὐτὸς ἀνέκραξε, «χρήματα! χρήματα! χρήματα!»

Ἐπλησίασα ἔπειτα ἓνα πεινασμένον ἐπαίτην καὶ τοῦ ἕκαμα τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν· αὐτὸς δὲ εἶπε, «Ἄρτον! ἄρτον! ἄρτον!»

Ἡρώτησα μετὰ ταῦτα μέθυσον, καὶ αὐτὸς μεγαλοφῶνως ἀνέκραξε. «ποτά! ποτά! ποτά!»

Ἔστρεψα τὸν λόγον κατόπιν πρὸς τοὺς τρυγύρω μου καὶ τοὺς ἡρώτησα τὸ αὐτό· αὐτοὶ δὲ ὑψωσαν τὰς φωνάς των κράζοντες συγκεχυμένως «πλοῦτη, δόξαν! ἡδονήν!» κ. τ. λ.

Τελευταῖον ἐπλησίασα πτωχὸν τινα ἐργάτην ὅστις ἐφημιζετο ὡς εὐσεβὴς καὶ τὸν ἡρώτησα τί αὐτὸς ἐπαυῦμαι νὰ εἶχε· Αὐτὸς δὲ μὲ ἀπεκρίθη μὲ γλυκύτητα ὅτι ὅλα τοῦ αἰ ἐπιθυμίας συνεκεντροῦντο εἰς τὸν Χριστόν. Ὁμίλησε δὲ μὲ τοιαύτην οὐδαρότητα, ὥστε μὲ ἔκαμε νὰ τὸν παρακαλέσω νὰ ἐξηγήτῃ·

Τὰ τρία πράγματα,—εἶπε,—τὰ ὅποια ἐγὼ πρὸ πάντων ἐπιθυμῶ εἶναι, πρῶτον, νὰ εὐρεθῶ ἐν Χριστῷ· δεύτερον νὰ ἦμαι ὁμοιος μὲ τὸν Χριστόν καὶ τρίτον νὰ ἦμαι μὲ τὸν Χριστόν. Ἐκτοτε ἐσυλογίστην πολὺ ἐπὶ τῆς ἀποκρίσεως ταύτης, ἀλλ' ὅσῳ περισσότερον συλλογοῦμαι, τόσοι σοφωτέραν τὴν εὐρίσκω. Πάντα τὰ ἄλλα εἶναι μάταια καὶ παρέρχονται, ἀλλ' ὁ Χριστὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

Η ΕΥΣΕΒΗΣ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ ΚΑΙ Ο ΛΗΣΤΗΣ.

Εἰς μίαν ἀπὸ τὰς θυτικάς ἐπαρχίας τῆς Σικωτίας, κατοικεῖ πλούσιός τις, ὅστις συνειθίζει νὰ διαχειμάζῃ μετὰ τῆς οἰκογενείας του εἰς Λονδίον. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν του ἐμπιστεύεται τὴν οἰκίαν μετὰ τῶν ἐπίπλων καὶ λοιπῶν πολυτίμων σκευῶν εἰς πιστὴν τινα καὶ εὐσεβεῖ ὑπηρετρίαν, Ἐλισάβεττ καλουμένην.

Αὕτη μένει καὶ κοιμᾶται μόνη εἰς τὴν ἐκτεταμένην οἰκίαν χωρὶς νὰ φοβῆται ποσῶς· διότι ἡ συνείδησις αὐτῆς εἶναι καθαρὰ. Ἐχει δὲ ὡς σύντροφον τὴν Ἀγίαν Γραφὴν καὶ προστάτην τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

Πρὸ πινῶν ἑτῶν ἤκούοντο νυκτοκλοπαὶ κατὰ τὴν συνοικίαν ἐκείνην καὶ ὅτι περιβόητός τις κακοῦργος, ὅστις ἐκρατεῖτο εἰς μίαν τῶν πλησιεστέρων φυλακῶν καὶ ἔμελλε μετ' ὀλίγον νὰ θανατωθῇ, εἶχε δραπετεύσει. Αἱ φῆμαι αὗται ἐτάραττον ἐνίοτε τὴν Ἐλισάβεττ, ἰδίως δὲ τὴν νύκτα, ὅταν ἦτο μόνη ἐν τῇ οἰκίᾳ διότι ἐσυλογίζετο καθ' ἑαυτὴν, ὅτι πιθανόν, ἐπαυῖδῃ οἱ κλέπται ἐγνώριζον καὶ αὐτῆς τὴν ἀδυναμίαν καὶ τὸν πλοῦτον τοῦ κυρίου της, ἡδύναντο ἀκινδύνως καὶ τὴν οἰκίαν νὰ προσβάλωσι καὶ αὐτὴν νὰ κακοποιήσωσι. «Πῶς δύναμαι, ἐγὼ,» — ἔλεγεν, κατ' ἑαυτὴν—«μόνη, ἀδύνατος καὶ ἄοπλος γυνὴ νὰ ἀποκρούσω τοὺς κλέπτας;» Ἀλλὰ πάλιν καταφεύγουσα εἰς τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ διὰ τῆς προσευχῆς ἐλάμβανε θάρρος καὶ ἐξηκολούθη φυλάττουσα τὴν οἰκίαν. Ἐσπέραν τινα εἰσελθοῦσα εἰς τὸ δωματίον της, ἀφροῦ κατὰ τὴν συνειθείαν της ἔκλεισε τὴν θύραν, ἐκάθησε ν' ἀναγνώσῃ τὴν Ἀγ. Γραφὴν καὶ μετὰ ταῦτα διὰ τῆς προσευχῆς νὰ ζητήσῃ τὴν προστασίαν τοῦ Θεοῦ. Ἀλλ' ἰδοὺ! πρὶν εἶ ἀνοίξῃ τὴν βίβλον παρετήρησεν ὅτι ἡ